

Arrest

nr. 347 723 van 3 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390 / 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 oktober 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DARBINIAN, die *loco* advocaat A. ALENKIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 7 maart 2024 en verzoekt diezelfde dag om internationale bescherming. Op 18 september 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakese Yezidi te zijn, geboren op 1 januari 1980 in het dorp Dohat, gelegen in het district Al Kush van de provincie Ninewa. Uw broer en zussen verblijven heden in Irak, echter u heeft geen contact

meer met hen. Uw vader overleed reeds in 2000, uw moeder kwam om het leven bij de inval van Daesh (IS) in jullie regio in 2014.

Uzelf werkte als herder in Irak. Op een dag was u op het veld met uw schapen toen u drie Arabieren zag die een andere Arabier neerschoten. U vluchtte snel terug naar uw dorp. Ongeveer een uur later kwamen deze drie Arabieren op zoek naar u in het dorp. Ze kwamen ook langs bij u thuis en na een woordenwisseling schoten ze uw vader neer. Hierna zijn ze gevlucht, echter ze lieten aan uw oom weten dat ze u ook gingen doden, waarna uw oom u besloot weg te sturen uit Irak. U verliet Irak in 2000.

U reisde naar Duitsland en verkreeg er de subsidiaire beschermingsstatus. U huwde in Duitsland met K. L. (CG xx/xxxxx; OV x.xxx.xxx), die de Georgische nationaliteit bezit. Jullie kregen twee zonen: Ro. en Ru. Uw status van subsidiaire bescherming werd in 2008 ingetrokken daar er twijfels waren ontstaan omtrent uw nationaliteit. Hierna verkreeg u een soort oranje kaart waarmee u wel kon werken, die om de zes maanden diende vervangen te worden. Uw vrouw en kinderen verloren niet veel later hun beschermingsstatus wegens twijfels aangaande hun nationaliteit. Uw zoon Ru. werd hierop gerepatrieerd naar Georgië door de Duitse asielautoriteiten, maar vervoegde u onlangs in België. Uw echtgenote en zoon Ro. werden later in 2018 ook teruggestuurd naar Georgië, echter zij keerden terug naar Duitsland en verbleven er illegaal. In 2024 kregen uw vrouw en zoon Ro. opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten, waarna jullie allemaal samen besloten Duitsland te verlaten. U reisde naar België en diende hier samen met uw vrouw en kind een verzoek om internationale bescherming in op 7 maart 2024.

Bij terugkeer vreest u de algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst alsook haalt u aan dat uw kinderen zich in Europa bevinden.

Ter staving van uw verzoek legt u uw Iraakse identiteitskaart neer, een woonattest van de “mokhtar”, documenten van uw Duitse asielprocedure en een werkcontract; allen kopieën.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om op geloofwaardige wijze aan te tonen dat er, wat u betreft, ernstige aanwijzingen zijn voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Immers aan uw concrete vluchtaanleiding uit Irak kan geen enkel geloof gehecht worden.

Zo weet u geeneens wie de persoon was die werd doodgeschoten, of wie de individuen waren die die persoon neerschoten, laat staan waarom (zie CGVS, p.11). Ook beweert u dat het donker was en u op vierhonderd meter stond (zie CGVS, p.11 en 12). Hoe de ouders u dan konden zien, is al helemaal vreemd te noemen. Dat ze immers dan zo zeker waren dat ze u moesten hebben en niet bijvoorbeeld uw vader of andere broers, is weinig geloofwaardig gegeven het feit dat het nacht was en u er op een verre afstand van hen stond. Dat vervolgens uw burens zomaar deze Arabieren - moordenaars - hielpen en verklikten dat de schapen van u waren, is al helemaal vreemd (zie CGVS, p.11 en 12). U vermeldde immers zelf dat Yezidi's zich buiten de zaken van Arabieren probeerden te houden (zie CGVS, p.12). Dat uw burens hen dan zomaar hielpen en hierbij u moedwillig in de problemen brachten, valt moeilijk te geloven. Dat deze Arabische

mannen vervolgens uw vader zomaar doodschoten na een discussie in een dorp vol met Yezidi's, doet de wenkbrauwen verder fronsen. Dat ze dachten hier zomaar mee weg te komen en vervolgens ook nog eens daadwerkelijk door niemand een strobreed in de weg werden gelegd, valt in de door u geschetste context moeilijk te geloven. Dat ze nadien uw oom contacteerden en zeiden dat ze ook u dood wilden zonder dat u kan vertellen hoe ze uw oom wisten te vinden of op welke manier ze dit vertelden, is al evenmin geloofwaardig (zie CGVS, p.12). Wat er ook van zij, zelfs als zou er aan bovenstaande feiten enig geloof gehecht kunnen worden, in casu quod non, betreft dit feiten die zich 25 jaar geleden afspeelden in een heel andere context dan heden het geval is in uw regio van herkomst. U haalt zelf nergens aan als zouden u of uw familie hierna ooit nog door deze Arabieren gecontacteerd zijn (zie CGVS, p.12) waardoor het CGVS dan ook niet inziet waarom dit heden nog een probleem voor u zou vormen.

Waar het CGVS nog vaststelt dat u een Yezidi bent, haalt u echter geen enkel (geloofwaardig) persoonlijk én actueel feit en/of element aan op basis waarvan het CGVS zou kunnen oordelen dat er in uw hoofdte een gegronde en daadwerkelijke vrees op vervolging bestaat omwille van uw religie als Yezidi.

Uit de beschikbare informatie (zie het **EUAA COI Report Iraq – Country Focus** van mei 2024, te raadplegen op het volgende adres: [Iraq - Country Focus](#), het **EUAA COI Report Iraq – Security Situation** van mei 2024, te raadplegen op het volgende adres [Iraq - Security Situation](#), de **UNHCR International Protection Considerations with regards to People Fleeing Iraq** van januari 2024, te raadplegen op het volgende adres: [International Protection Considerations with regard to People Fleeing the Republic of Iraq - Update I](#) en het **EUAA COI Report Iraq – Targeting of Individuals** van januari 2022, te raadplegen op het volgende adres: [Iraq Targeting of Individuals](#)) blijkt dat de situatie van de Yezidi's in Irak wisselt en dat het daarom noodzakelijk is de regio te bepalen waar u het meest waarschijnlijk zou wonen in geval van terugkeer naar Irak. In dit geval blijkt uit uw verklaringen dat u, in geval van terugkeer, wellicht zou terugkeren naar het dorp Dohat, gelegen in district Al Kush, provincie Ninewa.

Bijgevolg is het noodzakelijk het risico op vervolging te onderzoeken dat u zou lopen in geval van terugkeer naar de provincie Ninewa.

Vóór de opkomst van Daesh en zijn snelle uitbreiding over heel Irak woonde de Yezidi-gemeenschap in Centraal-Irak voornamelijk in de gebieden rond de berg Sinjar en in de vlakten ten oosten van Mosoel, in de provincie Ninewa. Veel Yezidi's verlieten hun regio van herkomst toen de terreurgroep arriveerde, en zochten toevlucht in het noorden, in de Koerdische Autonome Regio (KAR), of in het buitenland. In de KAR hebben de meeste Yezidi's zich gevestigd in kampen voor ontheemden. Vandaag zijn er nog steeds ongeveer 200.000 Yezidi's ontheemd in de KAR, en 70 % van hen woont in kampen waar de levensomstandigheden vaak moeilijk zijn. Vandaag wordt geschat dat ongeveer 20 % van de personen die ontheemd zijn door het conflict tegen Daesh, Yezidi's zijn.

Tijdens de bezetting door Daesh werd de Yezidi-gemeenschap in de provincie Ninewa blootgesteld aan vervolging die door de internationale gemeenschap werd erkend als genocide. Veel Yezidi's die niet vertrokken waren voor de komst van Daesh, werden massaal geëxecuteerd, verkracht, gedwongen gerekruteerd voor gevechten of tot slavernij gebracht. Van anderen werd hun eigendom afgenomen door leden van Daesh of de moslimgemeenschap.

Ondanks de overwinning van de coalitie in Irak op Daesh in 2017, zijn er nog steeds uitdagingen en obstakels te overwinnen in de provincie Ninewa, en in het bijzonder in de regio Sinjar. Deze regio wordt gecontroleerd door verschillende gewapende groepen, waaronder een Yezidi-factie van de peshmerga's en andere gewapende groepen die gelieerd zijn aan de PKK en die beweren tot het Yezidi-geloof te behoren. In oktober 2020 werd het "Sinjar Agreement" goedgekeurd door de federale regering en de autoriteiten van de KAR om de administratieve en veiligheidsfragmentatie in de regio op te lossen. Dit akkoord werd echter nog niet in praktijk gebracht.

Leden van de Yezidi-gemeenschap getuigden over hun ontzetting over het gebrek aan praktische hulp voor de 'returnees' en het gebrek aan hulp voor wie wil terugkeren. Hoewel het geweld tegen de Yezidi-gemeenschap sterk is afgenomen met het vertrek van Daesh, beweren sommige leden van de gemeenschap nog steeds te worden gediscrimineerd door leden van de 'Popular Mobilisation Forces' (PMF). Toch heeft de centrale Iraakse overheid herhaaldelijk projecten opgestart die de terugkeer naar een normaal leven voor de Yezidi's in Irak moeten vergemakkelijken. In 2021 werd de 'Yezidi Survivor Law' aangenomen met als doel compensatie te bieden aan de slachtoffers van de oorlog. Hoewel er obstakels zijn bij de uitvoering van de wettelijk bepaalde maatregelen, werden de eerste herstelbetalingen in maart 2023 uitgekeerd. Evenzo nam de Iraakse ministerraad in december 2022 een decreet aan dat de Yezidi's de eigendom van hun woningen garandeert.

In april 2023 lanceerde de Iraakse eerste minister een wederopbouwcampagne in Sinjar en kende aan het project een bedrag van 35,5 miljoen euro toe. In mei 2023 kon worden vastgesteld dat er wederopbouwprogramma's aan de gang waren in veel gebieden in de districten Sinjar, Al-Baaj in de provincie Ninewa en in het district Khanaqin in de provincie Diyala, allemaal gebieden die eerder door Daesh waren bezet. In januari 2024 gaf het Iraakse ministerie van Financiën een derde reeks wederopbouwobligaties uit met een geschatte waarde van 1,4 miljard USdollar. In de gebieden die betwist worden door de KAR en de centrale overheid, worden wederopbouwinitiatieven geblokkeerd.

Volgens de hierboven vermelde bronnen was de terreurgroep Daesh de belangrijkste actor in de vervolging van de Yezidi-gemeenschap in Irak. Met de recente opeenvolgende militaire overwinningen tegen de groep is zijn greep op het grondgebied en de Yezidi-gemeenschap echter sterk verminderd. Als gevolg daarvan is het risico op vervolging voor Yezidi's sterk verminderd.

*In het kader van de beoordeling van het risico op vervolging in geval van terugkeer van een Yezidi naar Irak wijst het EUAA er in haar meest recente aanbevelingen op dat rekening moet worden gehouden met verschillende risicofactoren, waaronder de regio van herkomst, het geslacht en de perceptie van de familie/gemeenschap, het bezit van documenten en alle andere specifieke kenmerken eigen aan de persoon (zie het **EUAA COI Report Iraq – Country Guidance** van november 2024, te raadplegen op het volgende adres: <https://euaa.europa.eu/country-guidance-iraq-2024>). In dezelfde aanbevelingen komt het EUAA tot de conclusie dat er geen sprake is van systematische vervolging van de Yezidi's in Irak en dat het daarom noodzakelijk is dat elke Yezidi een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève bewijst. Ten slotte beveelt het UNHCR nergens in zijn rapport van januari 2024 aan, de hoedanigheid van vluchteling aan een lid van een religieuze minderheid te erkennen louter op basis van het feit dat hij tot die minderheid behoort, en dringt het aan op de noodzaak om persoonlijke omstandigheden aan te tonen.*

Het is echter noodzakelijk vast te stellen dat uw verklaringen niet aan deze voorwaarde voldoen.

Zo is een eventuele vrees ten aanzien van Daesh niet actueel te noemen. Immers werd de Ninewa-regio - waartoe ook Dohat behoort - na een grootschalig offensief bevrijd en IS werd er territoriaal verslagen. De Commissarisgeneraal dient zich bij het nemen van zijn beslissing te steunen op de actuele situatie, i.c. de situatie zoals deze zich voordoet op het moment dat hij zijn beslissing neemt, bij het beoordelen van de eventuele nood aan bescherming.

Bovendien zijn uw verklaringen aangaande de zogezegde vervolging van uw familie in Irak weinig geloofwaardig. Zo haalde u bij DVZ aan dat uw broer F. en zus N. vermoord werden door Daesh tijdens de inval in 2014 (zie vragenlijst DVZ); echter tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart u dan weer dat uw broers en zussen zonder problemen nog steeds in de regio wonen, maar dat uw moeder werd vermoord door Daesh in 2014, terwijl u bij DVZ nog verklaarde dat uw moeder gezond en wel in Duitsland verblijft (zie CGVS, p.12 en 13 en DVZ, vraag 13). Bovenstaande tegenstrijdigheden maken dan ook dat het CGVS geen geloof hecht aan de zogezegde vervolging die uw familie ondervond door Daesh in de periode 2014 en volgende.

Waar u nog de moeilijke levensomstandigheden aanhaalt in uw regio van herkomst, in casu het gebrek aan duurzame huisvesting (zie CGVS, p.13) dient er opgemerkt te worden dat dit geen elementen betreffen zoals bedoeld onder de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie.

Bijkomend dient er door het CGVS te worden opgemerkt dat er geen bijzondere kwetsbaarheden in uw hoofde zijn vast te stellen. Bovendien was u reeds volwassen bij uw vertrek en heeft u uw hele leven in Dohat verbleven tot het moment dat u er vertrok. U bent voorts een ondernemende en zelfredzame man die (al dan niet met de hulp van derden) financiële mogelijkheden had. Zo verbleef u in Duitsland lange tijd in een hoogst onzekere situatie, toch slaagde u erin rond te komen en had u altijd werk (zie CGVS, p.10). Ook in België werkt u (zie CGVS, p.10). Uw gehele familie verblijft tevens nog steeds in uw regio van herkomst waardoor u er over een sociaal en familiaal netwerk beschikt dat u kan ondersteunen in geval van terugkeer (zie CGVS, p.9 en 10). Het is voorts ongeloofwaardig dat u met hen geen contact meer zou hebben, zoals u beweert. Immers gevraagd naar de reden waarom jullie elkaar niet meer contacteren, zegt u dat er een financieel conflict was met uw broer, zonder dat u hierbij kan uitleggen waarom u dan geen contact meer zou kunnen hebben met uw andere broers of zussen, of zelfs met andere familieleden (zie CGVS, p.9 en 10). Niets wijst er dan ook op dat u niet ondersteund zou kunnen worden door uw netwerk bij terugkeer. Er dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat u bij terugkeer een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals omschreven in artikel 48/4, §2, b) loopt.

Wat betreft uw verwijzing naar het feit dat uw kinderen en vrouw hier verblijven (zie CGVS, p.13) moet er worden gesteld dat een schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing betreft enkel een weigeringsbeslissing inzake vluchtelingenstatus en inzake subsidiaire bescherming. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privéleven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw kinderen.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijnde uw identiteitskaart en woonkaart kunnen bovenstaande beslissing tevens niet in positieve zin wijzigen. Deze tonen hoogstens uw identiteit en herkomst, aan. Echter legt u in dezer enkel kopieën neer, geen originelen waarvan de herkomst en/of authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter ervan.

Wat betreft de documenten aangaande uw asielprocedure in Duitsland en werkcontract in België, dient er te worden opgemerkt dat deze tevens de beslissing niet kunnen wijzigen daar ze iets zeggen over uw situatie in Duitsland en België, hetgeen niet van invloed is op bovenstaande vaststellingen.

Hiernaast kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in

de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de **COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update)**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf ; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024**, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

Deze regio omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 4.133.536 inwoners.

Ondanks de overwegend soennitisch-Arabische bevolking is de provincie Ninewa een van de meest etnisch diverse provincies in Irak. De controle over de provincie is verdeeld onder verschillende actoren en komt niet overeen met de officiële grenzen. Officieel valt de provincie onder het gezag van de Iraakse centrale overheid. De districten Akre en Sheikhan worden echter gecontroleerd door de Kurdistan Regional Government (KRG), dewelke ook de facto controle uitoefent over sommige delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdanyah. Naast de Iraqi Security Forces (ISF), de milities van de Popular Mobilisation Forces (PMF), de Yekîneyên Berxwedana Sengalê (YBS/Yezidi Sinjar Resistance Units) en de Koerdische peshmerga, zijn er ook tal van andere lokale milities, al dan niet autonoom, actief in de regio die vaak slechts kleine delen ervan controleren. In oktober 2020 bereikten de Iraakse centrale overheid en de KRG een overeenkomst over gezamenlijk bestuur van het district Sinjar. Dit zogeheten Sinjar-akkoord is bedoeld om het veiligheids- en bestuurlijke vacuüm op te vullen dat is ontstaan door de overheersing van ISIS. Daarnaast worden gewapende groeperingen (zoals de PKK en de PMF) opgeroepen om de regio te verlaten en wordt de terugkeer van de Yezidi-bevolking aangemoedigd. In 2024 trok de YBS zich terug in de bergen als gevolg van herhaalde drone-aanvallen van de Turkse strijdkrachten op leden van de PKK en de YBS. In de nasleep van deze aanvallen werden integratiegesprekken gehouden om YBS-leden in PMF op te nemen.

Sindsdien is de situatie in het Sinjar-district gespannen gebleven. Er is nog steeds een veiligheids- en administratief vacuüm en de PMF-milities hebben economische en politieke macht verworven. Tot slot is er een aanzienlijke versnippering onder de veiligheidsactoren.

IS is nog altijd aanwezig in de provincie maar heeft zijn aanvallen op het grondgebied verminderd en gebruikt het in plaats daarvan eerder als logistiek centrum voor de andere provincies waar de groep nog steeds actief is. De organisatie opereert voornamelijk vanuit landelijke en afgelegen gebieden waar de verschillende veiligheidsactoren weinig of geen invloed hebben. De aanvallen nemen de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen of hinderlagen waarbij gebruik wordt gemaakt van geïmproviseerde bommen (IED's) en lichte wapens tegens de ISF en de PMF waarbij soms ook burgers geraakt worden. Naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van IS voerden de PMF en ISF grondoperaties uit tegen de terroristische organisatie. IS voerde ook aanvallen uit op ISF, PMF en burgers. Enkele jaren geleden begonnen de Iraakse autoriteiten muren op te richten aan de grens tussen Irak en Syrië om de bewegingsvrijheid van IS te beperken. Sindsdien werden verschillende van dergelijke muren opgetrokken.

In de periode die in de **COI Focus Irak: Veiligheidssituatie** wordt bestudeerd, van 1 januari 2024 tot 31 mei 2025, was ISIS naar schatting verantwoordelijk voor slechts 15 veiligheidsincidenten. Ter vergelijking: de Turkse strijdkrachten veroorzaakten in dezelfde periode 425 veiligheidsincidenten, oftewel 23 per maand.

In dezelfde periode voerden de Turkse strijdkrachten luchtaanvallen uit op het grondgebied van de provincie, meer bepaald in de districten Akre en Sinjar. De doelwitten van deze aanvallen waren leden van de PMF, de YBS, aan de PKK gelieerde groepen en leden van de veiligheidstroepen van de KRG die op het grondgebied van de provincie aanwezig waren.

In de hele provincie doen zich veiligheidsincidenten voor, al vond de overgrote meerderheid plaats in het district Akre. In de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 bleef het totale aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, en het aantal burgerslachtoffers bleef eveneens laag.

Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 ontheemden in Irak. Sinds januari 2014 heeft IOM melding gemaakt van 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Met betrekking tot de provincie Ninewa schat IOM dat op dit moment 1.997.868 mensen zijn teruggekeerd naar de provincie. Dit cijfer komt overeen met 78% (+3% sinds december 2023) van de totale ontheemde bevolking. Volgens dezelfde update zijn 579.138 mensen uit de provincie Ninewa nog steeds ontheemd, het hoogste aantal ontheemden van alle Iraakse provincies (vergeleken met 627.719 in december 2023). Naast langdurige hervestiging op de plaats waar ze ontheemd waren, zijn er verschillende redenen waarom ontheemden niet zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Als redenen om niet terug te keren worden onder meer genoemd: gebrek aan werkgelegenheid, basisdiensten en huisvesting; onzekere veiligheidsomstandigheden in de regio van herkomst; verandering in de etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking; gebrek aan verzoeningsinitiatieven om mogelijke represailles te voorkomen; en gebrek aan de nodige documentatie.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Ninewa wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. tg. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Ninewa niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Ninewa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Ninewa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld (zie supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 48/3, § 1, en 48/4, § 1 en § 2, b) en c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het “*voorzichtigheidsbeginsel*” (lees: het zorgvuldigheidsbeginsel), gelet op de (theoretische) uiteenzetting van zijn middel) en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over de door hem geschonden geachte bepalingen en principes, past verzoeker deze toe op zijn persoonlijke situatie. Ten eerste gaat verzoeker in op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In deze betoogt verzoeker dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing beperkt tot algemene en lacuneuze overwegingen die het hem niet mogelijk maken te begrijpen op welke concrete analyse de bestreden beslissing is gesteund. Verder hekelt hij dat de geloofwaardigheid van zijn relaas in twijfel wordt getrokken door enkele kleine tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden te isoleren, zonder de algehele samenhang van zijn levensverhaal te onderzoeken. De commissaris-generaal houdt, aldus verzoeker, geen rekening met zijn verklaring dat hij halsoverkop is gevlucht nadat zijn vader was gedood en zijn oom zijn vertrek organiseerde en onderzoekt *in casu* niet de logica als geheel, waaruit blijkt dat er sprake is van een vlucht van een jonge Yezidi wegens groot persoonlijk gevaar na een etnisch gemotiveerde moord, ballingschap sinds meer dan vijftientig jaar, het verbreken van familiebanden en een duurzame vestiging in Europa. Hij voegt hieraan toe dat de gebeurtenissen van meer dan vijftientig jaar geleden dateren, maar de verwerende partij toch verwacht dat hij zijn ervaringen zonder de minste kleine tegenstrijdigheid kan navertellen, hetgeen onmogelijk is. Voorts hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal de door hem neergelegde documenten verwerpt zonder voldoende motivering. Hij benadrukt dat de commissaris-generaal louter stelt dat deze documenten kopieën betreffen, waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd, zonder de moeite te doen om de originele stukken op te vragen of hun echtheid op een andere manier te onderzoeken, terwijl dit wel vereist is. Hij benadrukt dat hij niet naar Irak kan terugkeren om de originele documenten te bezorgen. Vervolgens is verzoeker het niet eens met de motivering van de bestreden beslissing in verband met zijn vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij een Yezidi is. Luidens het verzoekschrift blijft de motivering abstract met betrekking tot de algemene situatie van Yezidi's in Irak, daar er eerst wordt geciteerd uit rapporten waaruit blijkt dat er nog problemen zijn voor Yezidi's in de provincie Ninewa, maar er vervolgens toch summier wordt besloten dat er geen systematisch risico meer bestaat en verzoeker geen persoonlijk risico aantoon. Concreet benadrukt hij dat uit deze rapporten onder meer blijkt dat de Yezidi-gemeenschap het slachtoffer is geweest van genocide door Daesh, dat de provincie Ninewa onstabiel blijft en dat er nog heel wat ontheemden zijn. Evenmin wordt uitgelegd waarom voormelde algemene vaststellingen op zijn minst geen risico op vervolging of ernstige schade aantonen voor een Yezidi die na vijftientig jaar ballingschap terugkeert zonder betrouwbaar netwerk. Tot slot hekelt verzoeker dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij over een familiaal netwerk beschikt in Irak, terwijl hij heeft verklaard dat hij elk contact met zijn broers en zussen heeft verloren na financiële conflicten. Volgens hem wordt er geen enkel objectief element aangebracht om het bestaan van daadwerkelijke steun te bevestigen.

Ten tweede meent verzoeker dat artikel 3 van het EVRM geschonden is omdat de bestreden beslissing is gebaseerd op een onvolledige en verouderde beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa en omdat de specifieke risico's waaraan hij, een Yezidi die al meer dan twintig jaar ontheemd is en geen betrouwbaar ondersteuningsnetwerk heeft, zou worden blootgesteld bij een terugkeer worden geminimaliseerd door de commissaris-generaal. Hij vervolgt dat de commissaris-generaal in zijn eigen motivering onder meer erkent dat de Yezidi-gemeenschap het slachtoffer is geweest van genocide door Daesh, dat de provincie Ninewa onstabiel blijft, dat er nog heel wat ontheemden zijn en de infrastructuur er onvoldoende is en de wederopbouw traag verloopt en dat ontheemden niet durven terugkeren wegens onveiligheid, gebrek aan basisvoorzieningen, vrees voor represailles en het ontbreken van communautaire verzoening, maar ondanks deze vaststellingen besluit dat de drempel niet is bereikt voor subsidiaire bescherming en er geen systematische vervolging is van Yezidi's. Volgens verzoeker legt de commissaris-generaal hiermee de bewijslast bij hem om strikt persoonlijke bedreigingen aan te tonen, terwijl hij zou moeten terugkeren naar een gebied waar de centrale overheid hem niet beschermt, waar milities de feitelijke macht uitoefenen en Yezidi's kwetsbaar blijven. Ook betoogt hij dat de verwerende partij zich in deze baseert op verouderde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) om te stellen dat de situatie in Irak niet automatisch leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Luidens het verzoekschrift verzuimt de verwerende partij hierbij rekening te houden met de geactualiseerde situatie van 2024-2025, terwijl haar eigen bronnen erkennen dat niet-statelijke gewapende groepen nog steeds uitgebreide gebieden controleren, Turkse aanvallen in de regio van herkomst zijn toegenomen en programma's voor terugkeer en herintegratie falen. Daarnaast benadrukt verzoeker dat hij een verzwarend

profiel vertoont, zijnde een Yezidi die gevlucht is na een moord die verband hield met etnische spanningen, die al meer dan vijftientig jaar buiten Irak leeft en die verklaart elk contact met zijn familie te hebben verloren. Hij herhaalt ook zijn betoog tegen de overweging in de bestreden beslissing die het tegenovergestelde beweert. Luidens het verzoekschrift wordt geen enkele afweging gemaakt van het specifieke risico dat hij loopt, rekening houdend met zijn gecumuleerde kwetsbaarheid, in het licht van de meest recente veiligheidssituatie, daar de bestreden beslissing zich beperkt tot de vaststelling dat de huidige situatie geen algemeen risico creëert

Ten derde gaat verzoeker in op artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet. Te dezen oppert hij dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het stellen dat hij geen actuele persoonlijke vrees heeft aangetoond, waarbij de nadruk wordt gelegd op het oude karakter van de gebeurtenissen die zijn vlucht hebben veroorzaakt. Door louter te stellen dat de feiten van meer dan twintig jaar geleden dateren en thans zonder relevantie zouden zijn, laat de commissaris-generaal na te onderzoeken of het risico dat verbonden is aan zijn Yezidi-afkomst vandaag nog bestaat. Hij benadrukt andermaal dat de Yezidi-gemeenschap nog steeds een kwetsbare en vervolgte minderheid vormt en herhaalt de eerder aangehaalde elementen die volgens hem blijken uit de door de verwerende partij bijgebrachte informatie. Desondanks weigert de commissaris-generaal, aldus verzoeker, te analyseren in welke mate een Yezidische man die na vijftientig jaar ballingschap terugkeert, zonder stevig familiaal netwerk of gemeenschapsbescherming, verhoogde risico's loopt op vervolging of mishandeling. Ook in deze herneemt hij zijn betoog tegen de overweging in de bestreden beslissing die het tegenovergestelde beweert. Bovendien oppert hij dat de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan de psychologische en sociale impact van een gedwongen terugkeer na meer dan twee decennia van afwezigheid en dat dit zijn kwetsbaarheid bij een terugkeer naar een regio waar de centrale staat geen doeltreffende bescherming biedt tegen gerichte geweldplegingen en discriminaties vergroot. In deze benadrukt hij dat hij Irak als jongvolwassene heeft verlaten, dat hij zijn leven in Europa heeft opgebouwd en er een gezin heeft gesticht en dat hij inmiddels volledig is losgekoppeld van elk lokaal sociaal weefsel. Verzoeker besluit dat de verwerende partij de objectieve elementen inzake de algemene situatie in Irak niet met zijn concreet profiel verbindt.

Ten vierde meent verzoeker dat ook artikel 48/4, § 1 en § 2, b), en c), van de Vreemdelingenwet geschonden is, daar de commissaris-generaal niet alleen moet nagaan of er sprake is van een gewapend conflict dat tot willekeurig geweld kan leiden, maar ook moet onderzoeken hoe deze context concreet invloed heeft op hem persoonlijk. Door louter te stellen dat het geweldsniveau in de provincie Ninewa de drempel van subsidiaire bescherming niet heeft bereikt en verzoeker geen verhoogd persoonlijk risico heeft aangetoond, wordt geen geïndividualiseerde analyse gedaan en worden de objectieve elementen die blijken uit de informatie van de verwerende partij miskend. Wat dit laatste betreft, stelt verzoeker dat uit de door de verwerende partij bijgebrachte informatie blijkt dat de provincie Ninewa het toneel blijft van een laag-intensief gewapend conflict, gekenmerkt door de aanwezigheid en rivaliteit van meerdere gewapende actoren, dat er regelmatig Turkse aanvallen zijn, dat er nog steeds veel ontheemden zijn in de regio en dat Yezidi's een bijzonder kwetsbare bevolking blijven. Daarnaast hekelt verzoeker dat de verwerende partij geenszins uitlegt waarom een Yezidische man die na vijftientig jaar ballingschap zou terugkeren, geïsoleerd en zonder ondersteunend netwerk, niet méér blootgesteld zal worden dan de algemene bevolking. Hij voegt hieraan toe dat de verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat de Yezidi-gemeenschap een duidelijk geïdentificeerde en gediscrimineerde sociale groep vormen, het ontbreken van effectieve bescherming door de Iraakse staat in de regio Sinjar het risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vergroot en dat het willekeurig geweld als gevolg van het conflict tussen milities en de Turkse bombardementen vooral een ernstige en individuele bedreiging kunnen vormen voor een reeds vervolgte religieuze minderheid.

Ten slotte, wat betreft het voorzichtigheids- en redelijkheidsbeginsel, betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing geen enkele serieuze afweging maakt van de aanwezige belangen. Hij verduidelijkt dat hij al meer dan vijftientig jaar in Europa verblijft, er een gezin heeft gesticht dat afhankelijk is van zijn aanwezigheid en zich sociaal heeft geïntegreerd, terwijl hij daarentegen in Irak geen betrouwbaar netwerk meer heeft. Wat dit laatste betreft, herhaalt hij dat hij heeft uitgelegd dat hij elk contact met zijn broers en zussen heeft verbroken na financiële conflicten en een langdurig ballingschap en dat de verwerende partij een familiaal netwerk veronderstelt, zonder dit punt te verifiëren. Hij besluit dat de verwerende partij, door hem internationale bescherming te weigeren, terugstuurt naar een land waar hij geen enkele steun meer heeft en waar de levensomstandigheden voor Yezidi's precair blijven, terwijl zij volledig voorbijgaat aan de banden die hij in Europa gedurende tientallen jaren heeft opgebouwd.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te schorsen om deze vervolgens te vernietigen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het verzoekschrift.

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 14 april 2026 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij onder meer verwijst naar de “CO/ Country Focus: Iraq” van de EUAA van oktober 2025 en er de weblink van vermeldt.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te schorsen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing van de commissaris-generaal slechts kan bevestigen, hervormen of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

Bovendien gaat verzoeker met zijn voormelde vraag voorbij aan de inhoud van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis, zoals ook blijkt uit het door verzoeker in het verzoekschrift ingeroepen artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen

aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutive karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.5. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. In tegenstelling tot het gestelde in het verzoekschrift, kunnen de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Verzoeker betwist de bestreden beslissing in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofdte geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Irak, te worden vervolgd. Concreet verwijst hij naar het feit dat hij voor zijn vertrek getuige was van een moord en dat hij geviséerd wordt door de daders hiervan, naar de algemene situatie in Irak en het feit dat zijn kinderen in Europa verblijven. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing is verzoeker er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt. Vooreerst (i), wat betreft zijn concrete vluchtaanleiding, oordeelt de commissaris-generaal dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, minstens dat deze problemen niet langer actueel zijn. Verder (ii) kan geen gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid uit het feit dat verzoeker Yezidi is. Voorts (iii), wat betreft de moeilijke levensomstandigheden in verzoekers regio van herkomst, oordeelt de commissaris-generaal dat deze overweging vreemd is aan de criteria van het Verdrag van Genève. Tevens (iv) meent de commissaris-generaal dat er geen bijzondere kwetsbaarheden in zijn hoofde kunnen worden vastgesteld. Ook (v) het feit verzoekers kinderen en vrouw in België verblijven kan geen aanleiding geven tot toekennen van internationale bescherming. Tot slot (vi) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van theoretische beschouwingen, het verwijzen naar algemene informatie en het tegenspreken van de bevindingen en gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.8.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.8.3. In eerste instantie treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekers concrete vluchtaanleiding uit Irak, zijnde de problemen die hij kende nadat hij getuige was van een moord, niet geloofwaardig of minstens niet actueel zijn. De bestreden beslissing luidt in dit verband als volgt:

“Zo weet u geeneens wie de persoon was die werd doodgeschoten, of wie de individuen waren die die persoon neerschoten, laat staan waarom (zie CGVS, p.11). Ook beweert u dat het donker was en u op vierhonderd meter stond (zie CGVS, p.11 en 12). Hoe de daders u dan konden zien, is al helemaal vreemd te noemen. Dat ze immers dan zo zeker waren dat ze u moesten hebben en niet bijvoorbeeld uw vader of andere broers, is weinig geloofwaardig gegeven het feit dat het nacht was en u er op een verre afstand van hen stond. Dat vervolgens uw burens zomaar deze Arabieren - moordenaars - hielpen en verklikten dat de schapen van u waren, is al helemaal vreemd (zie CGVS, p.11 en 12). U vermeldde immers zelf dat Yezidi's zich buiten de zaken van Arabieren probeerden te houden (zie CGVS, p.12). Dat uw burens hen dan zomaar hielpen en hierbij u moedwillig in de problemen brachten, valt moeilijk te geloven. Dat deze Arabische mannen vervolgens uw vader zomaar doodschoten na een discussie in een dorp vol met Yezidi's, doet de wenkbrauwen verder fronsen. Dat ze dachten hier zomaar mee weg te komen en vervolgens ook nog eens daadwerkelijk door niemand een strobreed in de weg werden gelegd, valt in de door u geschetste context moeilijk te geloven. Dat ze nadien uw oom contacteerden en zeiden dat ze ook u dood wilden zonder dat u kan vertellen hoe ze uw oom wisten te vinden of op welke manier ze dit vertelden, is al evenmin geloofwaardig (zie CGVS, p.12). Wat er ook van zij, zelfs als zou er aan bovenstaande feiten enig geloof gehecht kunnen worden, in casu quod non, betreft dit feiten die zich 25 jaar geleden afspeelden in een heel andere context dan heden het geval is in uw regio van herkomst. U haalt zelf nergens aan als zouden u of uw familie hierna ooit nog door deze Arabieren gecontacteerd zijn (zie CGVS, p.12) waardoor het CGVS dan ook niet inziet waarom dit heden nog een probleem voor u zou vormen.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Wat betreft de ongeloofwaardigheid van dit relaas, betoogt verzoeker in het verzoekschrift vooreerst dat er enkele kleine tegenstrijdigheden of onnauwkeurigheden in zijn relaas worden geïsoleerd, zonder rekening te houden met de logica van zijn verklaringen in zijn geheel. De Raad verduidelijkt dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas geenszins is gebaseerd op tegenstrijdigheden, doch wel eerder op

onaannemelijkheden in zijn verklaringen. Hierbij merkt de Raad op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien blijkt uit het voorgaande duidelijk dat deze onaannemelijkheden allen betrekking hebben op kernelementen van zijn relaas.

Waar verzoeker deze onaannemelijkheden toeschrijft aan het tijdsverloop sinds de gebeurtenissen, merkt de Raad op dat, niettegenstaande herinneringen onderhevig kunnen zijn aan vervaging, het loutere tijdsverloop tussen de voorgehouden gebeurtenissen in het land van herkomst en het persoonlijk onderhoud in België allerm minst een afdoende verklaring kan bieden in dit verband. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag hoe dan ook mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op verzoekers verdere leven, kan redelijkerwijze verwacht dat verzoeker bij machte zou moeten zijn deze in een later stadium op coherente, duidelijke en aannemelijke wijze uiteen te zetten, *quod non*.

Tot slot probeert verzoeker de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn vermeende vluchtaanleiding uit Irak en de vaststelling dat hij niet aannemelijk maakt dat deze problemen thans nog actueel zijn te vergoelijken door te verwijzen naar de algemene situatie van Yezidi's in Irak in het algemeen en in zijn regio van herkomst in het bijzonder. Nog daargelaten het feit dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zelf nergens een link legt tussen deze feiten en etnie/religie en hij dit slechts voor het eerst doet in het verzoekschrift, oordeelt de Raad dat deze algemene situatie geen afbreuk kan doen aan de overwegingen van de bestreden beslissing die betrekking hebben op verzoekers persoonlijke situatie. Verder kan ook uit deze algemene situatie op zich geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid, zoals hierna zal blijken.

2.3.8.4. Voorts oordeelt de Raad, samen met de verwerende partij, dat geen gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen in hoofde van verzoeker omdat hij een Yezidi is.

Uit de beschikbare landeninformatie, met name UNHCR "*International Protection Considerations with regards to People Fleeing Iraq*" van januari 2024 (p. 37-38, 58-60 en 124-137), EUAA "*Iraq - Targeting of Individuals*" van januari 2022 (p. 53-62), EUAA "*Iraq - Country Focus*" van mei 2024 (p. 28-31), en EUAA "*Report Iraq – Security Situation*" van mei 2024 (pp. 90-96), blijkt dat de Yezidi-gemeenschap tijdens de bezetting door Daesh het slachtoffer is geworden van grootschalige en systematische mensenrechtenschendingen, waaronder massamoorden, ontvoeringen, gedwongen rekruteringen en (seksuele) slavernij, feiten die door de internationale gemeenschap als genocide zijn erkend. Deze gebeurtenissen leidden tot de massale ontheemding van honderdduizenden Yezidi's, waarvan een aanzienlijk deel tot op vandaag in kampen in de Koerdische Autonome Regio verblijft.

Sinds de militaire nederlaag van Daesh in 2017 is de algemene veiligheidssituatie in Irak evenwel ingrijpend gewijzigd. Daesh is weliswaar nog steeds aanwezig in Irak, maar de terreurgroep oefent geen effectieve controle meer uit op enig deel van het Iraakse grondgebied en de operationele capaciteit van deze jihadistische groepering is aanzienlijk verzwakt. Als gevolg van de territoriale verdrijving van Daesh, de belangrijkste actor van vervolging van de Yezidi-gemeenschap, is het geweld ten aanzien van de Yezidi's beduidend afgenomen. Hoewel de beschikbare landenrapporten nog steeds melding maken van stereotypering, haatspraak, discriminatie, intimidatie, afpersing en incidenteel geweld tegen Yezidi's, blijkt niet dat er thans sprake is van een systematische vervolging van de Yezidi-gemeenschap door niet-overheidsactoren. Evenmin blijkt dat de Iraakse overheid een beleid voert dat gericht is op repressie of systematische schending van de fundamentele rechten van de Yezidi's in het land. Integendeel, de bronnen vermelden dat de centrale Iraakse autoriteiten verschillende maatregelen hebben getroffen om de slachtoffers van Daesh te compenseren en de terugkeer van Yezidi's naar hun oorspronkelijke regio van herkomst te faciliteren, zoals het aannemen van de zogenoemde *Yezidi Female Survivors' Law* van 2021, het uitvaardigen van een ministerieel decreet inzake de erkenning van de land- en eigendomsrechten van Yezidi's in 2022, en het lanceren van wederopbouwprogramma's in 2023 en 2024. Verder blijkt dat yezidisme een van de erkende godsdiensten in Irak is, en er blijkt niet dat Yezidi's op grote schaal te maken krijgen met ernstige beperkingen in het uiten en belijden van hun geloof.

Uit de landeninformatie vervat in het rechtsplegingsdossier kan derhalve niet blijken dat het loutere gegeven een Yezidi te zijn in Irak op zich volstaat om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève. Of verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming is, volgens de richtsnoeren van EUAA en UNHCR, die door de Raad worden bijgetreden, afhankelijk van zijn individuele omstandigheden.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. De door hem aangehaalde elementen inzake de situatie van Yezidi in Irak in het algemeen en in zijn provincie van herkomst in het bijzonder zijn gebaseerd op dezelfde rapporten waarop voormelde analyse gebaseerd werd, en waarin deze vaststellingen terdege erkend werden.

Een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming is dus noodzakelijk en het is aan de verzoeker om zijn gegronde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Bij de beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoeker om internationale bescherming omwille van zijn/haar Yezidische origine en/of geloofsovertuiging te maken zal krijgen met vervolging, moet evenwel rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals de regio van herkomst (inzonderheid de mogelijkheid tot terugkeer, de veiligheidssituatie en de aanwezigheid van ISIS aldaar), het geslacht en de perceptie van de familie/gemeenschap (van belang voor vrouwelijke slachtoffers van seksueel geweld en kinderen geboren ingevolge dit geweld), en het bezit van identiteitsdocumenten (EUAA, "Country Guidance: Iraq", november 2024, p. 39-41).

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende geoordeeld:

"Het is echter noodzakelijk vast te stellen dat uw verklaringen niet aan deze voorwaarde voldoen. Zo is een eventuele vrees ten aanzien van Daesh niet actueel te noemen. Immers werd de Ninewa-regio - waartoe ook Dohat behoort - na een grootschalig offensief bevrijd en IS werd er territoriaal verslagen. De Commissarisgeneraal dient zich bij het nemen van zijn beslissing te steunen op de actuele situatie, i.c. de situatie zoals deze zich voordoet op het moment dat hij zijn beslissing neemt, bij het beoordelen van de eventuele nood aan bescherming.

Bovendien zijn uw verklaringen aangaande de zogezegde vervolging van uw familie in Irak weinig geloofwaardig. Zo haalde u bij DVZ aan dat uw broer F. en zus N. vermoord werden door Daesh tijdens de inval in 2014 (zie vragenlijst DVZ); echter tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart u dan weer dat uw broers en zussen zonder problemen nog steeds in de regio wonen, maar dat uw moeder werd vermoord door Daesh in 2014, terwijl u bij DVZ nog verklaarde dat uw moeder gezond en wel in Duitsland verblijft (zie CGVS, p.12 en 13 en DVZ, vraag 13). Bovenstaande tegenstrijdigheden maken dan ook dat het CGVS geen geloof hecht aan de zogezegde vervolging die uw familie ondervond door Daesh in de periode 2014 en volgende."

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoeker in het verzoekschrift in deze verwijst naar de problemen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek en naar zijn lange afwezigheid uit Irak, zijn lang verblijf in Europa en het gebrek aan een sociaal netwerk, volstaat het de Raad te verwijzen naar hetgeen hierover hogervermeld en hieronder gesteld wordt, waaruit enerzijds blijkt dat deze problemen niet geloofwaardig of minstens niet langer actueel zijn en anderzijds blijkt dat hij wel degelijk over een sociaal netwerk beschikt in Irak, hij geen bijzondere kwetsbaarheid aannemelijk maakt omwille van zijn lange afwezigheid uit Irak en/of verblijf in Europa en niet aannemelijk maakt hierdoor problemen te zullen ervaren bij terugkeer.

2.3.8.5. Vervolgens kan ook geen gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid uit het feit dat verzoeker reeds meer dan vijftientig jaar weg is uit Irak en hier in Europa een leven heeft uitgebouwd.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit blijkt dat hij problemen zou kunnen kennen bij terugkeer naar Irak, omwille van zijn lange afwezigheid uit het land en zijn verblijf in Europa.

Daarnaast, wat betreft verzoekers betoog dat geen rekening wordt gehouden met de psychologische impact van een gedwongen terugkeer na meer dan twee decennia in Europa, merkt de Raad op dat verzoeker geenszins verduidelijkt welke moeilijkheden hij persoonlijk zou ervaren hierdoor, laat staan hoe dit verband zou houden met het Verdrag van Genève.

Tot slot wijst de Raad te dezen op volgende pertinente en in het administratief dossier steun vindende overwegingen van de bestreden beslissing op basis waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat er in hoofde van verzoeker algemeen gezien geen bijzondere kwetsbaarheden bestonden, maar die eveneens aantonen dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid zou hebben omwille van het feit dat hij al lange tijd weg is uit Irak:

"Bovendien was u reeds volwassen bij uw vertrek en heeft u uw hele leven in Dohat verbleven tot het moment dat u er vertrok. U bent voorts een ondernemende en zelfredzame man die (al dan niet met de hulp

van derden) financiële mogelijkheden had. Zo verbleef u in Duitsland lange tijd in een hoogst onzekere situatie, toch slaagde u erin rond te komen en had u altijd werk (zie CGVS, p.10). Ook in België werkt u (zie CGVS, p.10). Uw gehele familie verblijft tevens nog steeds in uw regio van herkomst waardoor u er over een sociaal en familiaal netwerk beschikt dat u kan ondersteunen in geval van terugkeer (zie CGVS, p.9 en 10). Het is voorts ongeloofwaardig dat u met hen geen contact meer mee zou hebben, zoals u beweert. Immers gevraagd naar de reden waarom jullie elkaar niet meer contacteren, zegt u dat er een financieel conflict was met uw broer, zonder dat u hierbij kan uitleggen waarom u dan geen contact meer zou kunnen hebben met uw andere broers of zussen, of zelfs met andere familieleden (zie CGVS, p.9 en 10). Niets wijst er dan ook op dat u niet ondersteund zou kunnen worden door uw netwerk bij terugkeer."

In het verzoekschrift hekelt verzoeker dat de verwerende partij, ondanks zijn bewering dat hij geen contact meer heeft met zijn broers en zussen omwille van een financieel conflict, louter poneert dat hij een familiaal netwerk heeft in Irak, zonder enig objectief element aan te halen die ondersteunt dat hij daadwerkelijk over een dergelijk netwerk beschikt. De Raad oordeelt dat dit betoog de inhoud van de bestreden beslissing miskent. Hieruit blijkt immers duidelijk dat de commissaris-generaal verzoekers verklaring inzake het contact met zijn familie erkent, doch ook oordeelde dat deze niet geloofwaardig is, omwille van concrete en objectieve redenen.

2.3.8.6. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat de door verzoeker aangehaalde moeilijke levensomstandigheden in zijn regio van herkomst (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p.13) een overweging is die vreemd is aan de criteria van het Verdrag van Genève. In deze kan ook dienstig verwezen worden naar het gestelde onder punt 2.3.8.4. van het onderhavig arrest. Verzoeker toont het tegendeel niet aan in zijn verzoekschrift.

2.3.8.7. Tevens kan geen gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker worden afgeleid uit zijn verklaring dat zijn vrouw en kinderen hier verblijven (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13).

Volledigheidshalve merkt de Raad in deze nog op dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. De bestreden beslissing houdt enkel in dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en houdt geen schending in van genoemd artikel. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker feitelijk gescheiden wordt van zijn familie. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoeker daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt in het kader van onderhavige procedure dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.8.8. Tot slot, wat betreft de door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten, wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende geoordeeld:

"De door u voorgelegde documenten zijnde uw identiteitskaart en woonkaart kunnen bovenstaande beslissing tevens niet in positieve zin wijzigen. Deze tonen hoogstens uw identiteit en herkomst, aan. Echter legt u in dezer enkel kopieën neer, geen originelen waarvan de herkomst en/of authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter ervan.

Wat betreft de documenten aangaande uw asielprocedure in Duitsland en werkcontract in België, dient er te worden opgemerkt dat deze tevens de beslissing niet kunnen wijzigen daar ze iets zeggen over uw situatie in Duitsland en België, hetgeen niet van invloed is op bovenstaande vaststellingen."

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal in eerste instantie oordeelde dat de door verzoeker neergelegde documenten enkel niet-betwiste elementen ondersteunen en daarom geen afbreuk doen aan de voormelde appreciatie en slechts bijkomstig toevoegde dat de neergelegde documenten slechts kopieën betreffen, waardoor de herkomst en authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Er wordt dus niet louter verwezen naar het feit dat dit kopieën betreffen, zoals verzoeker verkeerdelijk in het verzoekschrift voorhoudt. Wat dit bijkomstig argument betreft, oppert verzoeker in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal geen moeite deed om de originelen op te vragen of de authenticiteit ervan op een andere manier te onderzoeken. Verzoeker gaat er hier echter ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Tot slot stipt de Raad

aan dat er geen enkele rechtsregel bestaat die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen.

2.3.8.9. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker ook niet gevolgd kan worden waar hij in het verzoekschrift meent dat er geen belangenafweging werd gemaakt in de bestreden beslissing. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder deze specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal.

2.3.8.10. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

2.3.8.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofdte kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Irak.

2.3.9.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald te staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Irak zou hebben gekend.

2.3.9.3. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

In deze moet rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest ‘*Elgafaji*’ waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare actuele landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa moet worden beoordeeld.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, wordt in de aanvullende nota van de verwerende partij van 14 april 2026, waarin naast de informatie waarmee ook rekening werd gehouden in de bestreden beslissing ook rekening werd gehouden met de “COI Country Focus: Iraq” van de EUAA van oktober 2025, het volgende overwogen:

“(…)

Gezien verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

Deze regio omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 4.133.536 inwoners.

Ondanks de overwegend soennitisch-Arabische bevolking is de provincie Ninewa een van de meest etnisch diverse provincies in Irak. De controle over de provincie is verdeeld onder verschillende actoren en komt niet overeen met de officiële grenzen. Officieel valt de provincie onder het gezag van de Iraakse centrale overheid. De districten Akre en Sheikhan worden echter gecontroleerd door de Kurdistan Regional Government (KRG), dewelke ook de facto controle uitoefent over sommige delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdanyah. Naast de Iraqi Security Forces (ISF), de milities van de Popular Mobilisation Forces (PMF), de Yekîneyên Berxwedana Sengalê (YBS/Yezidi Sinjar Resistance Units) en de Koerdische peshmerga, zijn er ook tal van andere lokale milities, al dan niet autonoom, actief in de regio die vaak slechts kleine delen ervan controleren. In oktober 2020 bereikten de Iraakse centrale overheid en de KRG een overeenkomst over gezamenlijk bestuur van het district Sinjar. Dit zogeheten Sinjar-akkoord is bedoeld om het veiligheids- en bestuurlijke vacuüm op te vullen dat is ontstaan door de overheersing van ISIS. Daarnaast worden gewapende groeperingen (zoals de PKK en de PMF) opgeroepen om de regio te verlaten en wordt de terugkeer van de Yezidi-bevolking aangemoedigd. In 2024 trok de YBS zich terug in de bergen als gevolg van herhaalde drone-aanvallen van de Turkse strijdkrachten op leden van de PKK en de YBS. In de nasleep van deze aanvallen werden integratiegesprekken gehouden om YBS-leden in PMF op te nemen. Sindsdien is de situatie in het Sinjar-district gespannen gebleven. Er is nog steeds een veiligheids- en administratief vacuüm en de PMF-milities hebben economische en politieke macht verworven. Tot slot is er een aanzienlijke versnippering onder de veiligheidsactoren.

De stad Mosul blijft over het algemeen gespaard van onveiligheid en incidenten in verband met gewapende conflicten zijn zeldzaam. De bevolking werkt ook samen met de veiligheidstroepen en aarzelt niet om verdachte of gevaarlijke activiteiten te melden. Zo werd in oktober 2024 een aanslag verijdeld en een IS-cel ontmanteld. De stad ontsnapt echter niet aan enkele schietpartijen, maar deze zijn eerder sporadisch en het gevolg van criminaliteit of interpersoonlijke conflicten waarvan de daders soms niet identificeerbaar zijn.

IS is nog altijd aanwezig in de provincie maar heeft zijn aanvallen op het grondgebied verminderd en gebruikt het in plaats daarvan eerder als logistiek centrum voor de andere provincies waar de groep nog steeds actief is. De organisatie opereert voornamelijk vanuit landelijke en afgelegen gebieden waar de verschillende veiligheidsactoren weinig of geen invloed hebben. De aanvallen nemen de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen of hinderlagen waarbij gebruik wordt gemaakt van geïmproviseerde bommen (IED's) en lichte wapens tegens de ISF en de PMF waarbij soms ook burgers geraakt worden. Naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van IS voerden de PMF en ISF grondoperaties uit tegen de terroristische organisatie. IS voerde ook aanvallen uit op ISF, PMF en burgers. Enkele jaren geleden begonnen de Iraakse autoriteiten muren op te richten aan de grens tussen Irak en Syrië om de bewegingsvrijheid van IS te beperken. Sindsdien werden verschillende van dergelijke muren opgetrokken.

In de periode van 1 januari 2024 tot 1 augustus 2025 heeft IS naar schatting slechts een twintigtal incidenten veroorzaakt. De Turkse strijdkrachten hebben er daarentegen tientallen veroorzaakt door zich te richten op de troepen van de PMF, de PKK of de YBS. Deze incidenten nemen voornamelijk de vorm aan van luchtaanvallen.

In dezelfde periode voerden de Turkse strijdkrachten luchtaanvallen uit op het grondgebied van de provincie, meer bepaald in de districten Akre en Sinjar. De doelwitten van deze aanvallen waren leden van de PMF, de YBS, aan de PKK gelieerde groepen en leden van de veiligheidstroepen van de KRG die op het grondgebied van de provincie aanwezig waren.

Er doen zich in de hele provincie veiligheidsincidenten voor, waarvan het overgrote deel in het district Akre. In de periode van 1 januari 2024 tot 1 augustus 2025 is het totale aantal veiligheidsincidenten relatief laag gebleven. Ook het totale aantal incidenten waarbij burgers betrokken waren en het aantal burgerslachtoffers is laag gebleven.

Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 ontheemden in Irak. Sinds januari 2014 heeft IOM melding gemaakt van 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Met betrekking tot de provincie Ninewa schat IOM dat op dit moment 1.997.868 mensen zijn teruggekeerd naar de provincie. Dit cijfer komt overeen met 78% (+3% sinds december 2023) van de totale ontheemde bevolking. Volgens dezelfde update zijn 579.138 mensen uit de provincie Ninewa nog steeds ontheemd, het hoogste aantal ontheemden van alle Iraakse provincies (vergeleken met 627.719 in december 2023). Naast langdurige hervestiging op de plaats waar ze ontheemd waren, zijn er verschillende redenen waarom ontheemden niet zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Als redenen om niet terug te keren worden onder meer genoemd: gebrek aan werkgelegenheid, basisdiensten en huisvesting; onzekere veiligheidsomstandigheden in de regio van herkomst; verandering in de etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking; gebrek aan verzoeningsinitiatieven om mogelijke represailles te voorkomen; en gebrek aan de nodige documentatie.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Ninewa wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. tg. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Ninewa niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan voormelde analyse. In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat de in de bestreden beslissing gemaakte analyse een verouderde en onvolledige beoordeling betreft van de veiligheidssituatie van zijn regio van herkomst, onder meer daar deze geen rekening houdt met bepaalde vaststellingen uit de door de verwerende partij aangehaalde informatie en de verwerende partij zich beroept op verouderde rechtspraak van het EHRM. Te dezen wijst de Raad erop dat verzoeker zelf geen informatie bijbrengt over de algemene veiligheidssituatie in Irak in het algemeen of de provincie Ninewa in het bijzonder, laat staan informatie van recentere datum die de voormelde analyse, die onder meer is gebaseerd op de "COI Country Focus: Iraq" van de EUAA van oktober 2025, in een ander daglicht plaatst. Gelet op de actualisatie van de landeninformatie kan niet worden voorgehouden dat de voormelde analyse gebaseerd is op verouderde informatie. Waar verzoeker opwerpt dat de verwerende partij zich baseert op verouderde rechtspraak van het EHRM, verduidelijkt de Raad dat er in het voormelde geenszins enkel verwezen wordt naar de arresten J.K. t. Zweden van 2016 en A.G. t. België van 2017, doch ook naar het arrest D. et al t. Roemenië van 2020, waarin het standpunt van het EHRM omtrent de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak, zoals uiteengezet in voornoemde oudere arresten, nogmaals heeft bevestigd. Mede gelet op het gebrek aan algemene informatie bijgebracht door verzoeker, oordeelt de Raad dat hij geen elementen bijbrengt waaruit blijkt dat de inhoud van dit arrest uit 2020 niet meer actueel zou zijn. Tot slot kunnen ook de door verzoeker in het verzoekschrift benadrukte vaststellingen uit de door de verwerende partij bijgebrachte informatie geen afbreuk doen aan voormelde analyse. Deze elementen werden immers in rekening gebracht door de verwerende partij, die terecht oordeelde dat er, ondanks deze vaststellingen, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Ninewa geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest Elgafaji (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker laat evenwel na het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Ninewa. Vooreerst, voor zover verzoeker zich ook in deze beroept op zijn relaas inzake de moord waarvan hij lang geleden getuige was, kan de Raad dienstig verwijzen naar het hogervermelde waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan dit relaas, minstens aan het actueel karakter hiervan. Waar verzoeker in dit verband verwijst naar het feit dat hij Yezidi is en enkele vaststellingen van de door de verwerende partij bijgebrachte informatie benadrukt, wijst de Raad erop dat uit algemene informatie blijkt dat Yezidi in bepaalde gevallen persoonlijk geviséerd kunnen worden, *quod non in casu* (zie *infra*). Hieruit blijkt geenszins dat Yezidi een groter risico lopen slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat naar aanleiding van het gewapend conflict in Irak en de provincie Ninewa plaatsvindt. Verzoeker toont het tegendeel in ieder geval niet aan. Evenmin verduidelijkt verzoeker hoe mensen die lange tijd afwezig waren uit Irak en/of lange tijd in Europa verbleven een groter risico lopen slachtoffer te worden van dergelijk geweld, en dit nog los van de voormelde pertinente vaststelling dat hij niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde een bijzondere kwetsbaarheid bestaat omwille van het feit dat hij al lange tijd weg is uit Irak. Er zijn ook geen indicaties in het administratief dossier dat verzoeker, louter omwille van zijn jarenlang verblijf in Europa, riskeert specifiek geraakt te zullen worden door het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst. Bovendien werd hoger reeds gesteld dat verzoekers gehele familie nog steeds daar verblijft en dat verzoeker niet weet aannemelijk te maken met geen van hen nog in contact te staan, zodat alleszins niet kan worden voorgehouden dat hij er geen netwerk heeft.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en liet hij zich bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan en zich beperkt tot algemene en lacuneuze overwegingen, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.12. Evenmin is het redelijkheidsbeginsel geschonden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.14. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS